

[Peter Nielsen.]

hovedet af kunne eksistere; disse, de økonomisk svage, vil blive ramt, hvis omlægningen ikke sker på den rette måde. Men det er sket her. Momsen, og hvad deraf følger, vil ikke vende den tunge ende nedad; det garanterer såvel SF som vi for.

„Men“, indvendes der nu, „momsen minus kompensationer skal bruges til skattenedsættelser; vi kan ikke overlade den socialdemokratiske regering alle de penge, som den så efter eget forgodtbefindende kan skalte og valte med, uden at vi mærker skattelettelse.“ Nu er det måske værd for en ordens skyld at gøre opmærksom på, at den bevilgende myndighed ligger her i folketinget og ikke andre steder, og skulle man mene, at der bevilges og bruges for mange penge her, må man henvende sig til sit partis repræsentanter i finansudvalget; dér er der jo stort set enighed om udgifterne, altså med undtagelse af SFs modstand mod militærudgifterne. Det er også udtalt fra borgerligt hold, at de udgifter, man går med til — og det er jo stort set dem alle — vil man også være med til at skaffe dækning for. Den samlede skattebyrde er vi altså enige om.

En skattereform angår for så vidt ikke den samlede skattebyrde, men mere det at få skatten retfærdigt og jævnt fordelt mellem skatteyderne, og denne reform gør, at lønmodtagerne i fremtiden ikke bliver sorteper i det spil, sådan som de hidtil har været, og at befolkningen kommer til at betale skat efter det moderne samfunds forhold. Vort nuværende system passer ikke mere til skatteydernes forhold; det udsætter dem for skattechok, buketter og meget andet. Momsen og kildeskatten vil i sig selv derimod være selvregulerende faktorer i samfundsøkonomien. Af alt dette følger — lad mig sige det af hensyn til den diskussion, vi har haft i udvalget og også offentligt — at det, der bliver opkrævet i moms minus kompensationer, dog ikke skal opkræves på anden måde. Men det, man ønsker, er vel, at hver øre, momsens giver, automatisk skal bruges til skattelettelse; man vil altså lave et såkaldt skattestop. Det lyder behageligt og kan vel have en vis agitatorisk virkning, for så vidt man glemmer at fortælle, at skattestoppet også betyder, at der samtidig

bliver sat stop for hele samfundsudviklingen. Selvfølgelig, stiger det almindelige indtægtsniveau, får staten flere penge ind. Men alle, der har deres udkomme fra offentlige midler, fra skatterne — tjenestemænd, folkepensionister og mange flere, ja, også private, der er beskæftiget ved den offentlige anlægssektor, hvad enten det er som arbejdere eller arbejdsgivere — må selvfølgelig også have andel i den almindelige velstandsstigning, som forhåbentlig fortsætter, og hvad bliver der så til den almindelige samfundsudvikling? I vort såkaldte velfærdssamfund med dets høje produktion kan vi ikke være mange af vore hospitaler bekendt, vor uddannelse af ungdommen følger ikke trit med andre landes osv. osv. Mig bekendt er finansudvalget i sin betænkning nu også enig om at udtale, at statens øgede behov for penge til fortsat anlæg og drift ikke kan dækkes ved, at man blot følger den almindelige indtægtsstigning. Det er man enig om. Det er en selvfølge, at en skattereform i sig selv ikke skal skaffe flere penge, end vi her i folketinget skal bevilge og bruge. Det er finanspolitikken, altså fastsættelsen af skatteoverskuddets størrelse, der er afgørende for den samlede skattebyrde, og ikke skattereformen, der tilsigter at fordele de således fastsatte samlede skattebyrder så retfærdigt som muligt og ikke på den knudrede måde, det sker i øjeblikket.

Befolkningen vil fra det konservative folkeparti nu modtage en orientering, der udsendes i et særnummer. Ja, selvfølgelig. Jeg håber, man vil læse den med omtanke. Man synes her at ville give befolkningen det indtryk, navnlig ved citater af hr. Ninn-Hansens udtalelser den 2. marts, at de socialdemokratiske forslag vil betyde, at momsens provenu ligesom vil forsvinde op i den blå luft, og at kildeskatten sætter den samlede direkte skat op med 15 pct. Hvorfor nu lægge kildeskatten for had, når man dog vil stemme for den?

Selvfølgelig må skala og opkrævningsprocenter indrettes efter, at det er en samtidighedsskat; den socialdemokratiske skattereform skal ikke samlet give en øre mere, end det vil være nødvendigt under vort nuværende skattesystem. Det hele sker blot på en mere retfærdig måde og giver skat efter evnen. Pjecen, altså særnummeret, er vel